

Bombaž – erotika

Pavle
Zidar

Ure so se nabrale v dneve, v našteto
 zamahov neslišnosti,
 peroti tihote so se združile v lèt
 črnih tednov, mesecev in dalje
 v nepregledna polja,
 leta detelje črnih cvetov.
 Kako osrečujoče so bile te razdalje
 in varne pred vsakim hudim.
 Navadile so naju,
 da si bila ti tam
 in jaz tu
 in čez potok mesa s krokodiljimi
 ugrizi nisva stopila nikoli.
 (Nikoli.)
 To blede vdanost sva živela do dne,
 ko sem ti sporočil,
 da imam kupe bombaža
 in iz njega tkana oblačila
 tudi zate.
 Še sanjalo se mi ni, da je bil to
 nepreviden dotik stvari,
 docela nepoznane
 meni doslej.

Zato je bila pa tebi, o kača,
 ki te je sama plahost in budnost.
 Morala si podivjati, skočiti v ogenj
 moje nesramnosti in jo, zaželeno
 ves ta čas,
 vsa ta leta sèm,
 preskusiti daleč proč od mene
 na sebi,
 kakšna je – groba, uničujoča
 ali le pretveza za eno in drugo.
 S tem si stopila v neko
 nadaljevanje,
 si rekla,
 in navado najjinih ur
 – ti tam in jaz tu –
 obrnila s plugom močnega čustva,
 plemenitega in opojnega,
 sličnega kónjakovi mōči
 v krvavo žarečih ustih.

Bombaž je blago,
 ki pusti koži dihati
 in vpija kri.
 Bombaž je spremenil vse naenkrat
 in že sem bil jaz tam,
 kjer si sedaj ti in ti si bila tam,
 kjer sem jaz od vekomaj.
 Sledili so očitki, da bi bilo lahko
 (kmalu) vsega konec.
 Ure, tedne in mesece si
 imenovala higieno.
 Zaradi mene.
 Jaz te nisem slišal.
 Po vsakem srečanju z mano
 si samo jokala.
 In čemu nisi prišla sredi noči,
 ko si se me tako želela.
 (Bala si se.)
 In če bi prišel jaz.
 (Ne veš . . .)
 Vozi počasi, pridi živ, preveč so solze
 zalile ta dolgi čas, si mi pisala.

Vozil sem celo noč
in prišel spremenjen.
In prvo, kar sem ti rekel, je bilo:
nič te ne sme sleči
razen mene.
Nobena potreba.
Z vsemi vonji na sebi me čakaj.
Jaz te bom preoblekel, umil
in odvedel
na posteljo, in luč bo,
ko se bova ljubila,
iz kota na mizi bo tipala.
Sam hočem odpreti školjke pod pazduh,
to nežno,
črno spanje strasti.
In občutiti magnetno polje prsi,
žalosti in veselja izvor.
Slišati vdihe.
Te izprazniti izdihov.
V siju belega telesa
najti muko življenja – vstop v telo
in srečanje z resnico
življenja,
ki je grenka in veličastna.
Grom.

Zadnji hip,
sicer bi se bila darovala prahu.

Mirno naju je iz kota varovala luč,
ko sva našla vstop.
Bila je grobost, bilo je uničenje,
toda za ceno,
ki bi jo plačal vsak.
Zdaj se te nenehno spominjam.
Ni dne, ki ne bi bil iz tegà,
saj med nama ni več časov,
zdaj samo še pridem
in luč v kotu
sije.